

Rodolfo Vera Calderón en Paula Galloni

# MÁXIMA

Vertaald door  
Nadine Ancher en Hendrik Hutter

2021 Prometheus Amsterdam

Dit boek, vertaald uit het Spaans, geeft weer hoe er in Máxima's vaderland over de Nederlandse koningin wordt gedacht. De twee Argentijnse schrijvers hebben bijna tien jaar lang de berichten over Máxima in de Argentijnse media gevolgd en geschreven. Berichten die gretig werden gelezen, want Máxima is de enige koningin die Argentinië heeft. Daarom was *Máxima. La construcción de una reina* een bestseller, die in de top tien van de meest verkochte boeken in Argentinië stond.

Het boek is bewerkt voor de Nederlandse markt: informatie die in Nederland overbekend is, is weggelaten. Het is bovendien sinds de verschijning in Argentinië aangevuld met informatie die de auteurs nadien hebben gekregen.

Oorspronkelijke titel *Máxima. La construcción de una reina*

© 2021 Rodolfo Vera Calderón en Paula Galloni

© 2021 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en

Nadine Ancher en Hendrik Hutter

Omslagontwerp Studio Monty

Foto omslag Robin Utrecht/ANP

Foto auteurs Matias Salgado

Zetwerk Elgraphic

[www.uitgeverijprometheus.nl](http://www.uitgeverijprometheus.nl)

ISBN 978 90 446 4999 4

## EEN JEUGD IN DE BOURGEOISIE

*Je kunt je altijd verdedigen tegen de waarheid: door haar te ontkennen of te veranderen in een leugen. Ze waren daar zo handig in. Het was een goocheltruc die ze in de loop van hun welvarende leven steeds beter onder de knie hadden gekregen. Want ze zijn ook allemaal rijk of leven als rijken. Nee, niet allemaal. Maar de armen in de groep waren nog het koppigst en klampten zich wanhopig vast aan de familietraditie.*

SILVINA BULLRICH, LOS BURGUESES  
(‘DE BOURGEOIS’)

Een ‘natuurlijk kind’, zo werd Máxima Zorreguieta bij haar geboorte genoemd. Ze kwam op maandag 17 mei 1971 om vijf over acht ’s avonds ter wereld in het nieuwe gebouw van de Clınica del Sol in de Calle Coronel Díaz te Buenos Aires, op een paar straten van het kantoor van de burgerlijke stand waar haar vader met haar in zijn armen aangifte zou doen van de geboorte. Jorge Horacio Zorreguieta en María del Carmen Cerruti leefden in schande, want ze hadden geen trouwboekje waarin hun dochter kon worden bijgeschreven. Ze woonden al twee jaar samen (en hadden bijna vier jaar een relatie), maar Jorge was nog getrouwd met zijn eerste vrouw en die stemde niet in met een echtscheiding. In het katholieke Argentinië maakte de wet het tot 1987 heel moeilijk om

dan te scheiden. Als Jorge eenzijdig had besloten te scheiden, zou er een rechtszaak zijn gevoerd waarin Jorge als de schuldige partij zou worden aangewezen. Dat zou tot gevolg kunnen hebben dat hij al zijn bezittingen zou verliezen en dat hij zijn kinderen niet meer zou mogen zien. Daarom besloot hij van een verzoek tot echtscheiding af te zien. Als gevolg daarvan werd de baby in Jorges armen niet beschouwd als zijn wettige kind, al kon Máxima wel zijn achternaam krijgen.

Jorge en María del Carmen vochten tegen alle vooroordelen die er in die tijd heersten. Ze leefden niet alleen ongehuwd samen, Jorge was ook nog eens zestien jaar ouder dan zijn vriendin, een leeftijdsverschil dat in de Argentijnse samenleving met achterdocht werd bekeken.

De familie van María del Carmen Cerruti accepteerde de relatie niet zonder slag of stoot. In Pergamino, de geboorteplaats van María Pame, zoals María del Carmen in haar jeugd werd genoemd, hielden de grootouders van Máxima, Jorge Horacio Cerruti en María del Carmen Carricart, 'Tata' en 'Carmenza' voor intimi, de romance van hun oudste dochter met een getrouwde man zoveel mogelijk verborgen.

Carmenza verbood haar andere kinderen om hun vrienden te vertellen dat hun zuster een verhouding had met Jorge. Die kinderen waren Jorge Horacio, María Marcela, María Rita en María Cecilia, die iedereen kende als Tatila; de oom en tantes van moederskant van Máxima. In het begin was het niet zo moeilijk de schande te verbergen in de gemeenschap van praktiserende katholieken, waartoe María Pames familie behoorde. Dit omdat María Pame al sinds 1967 in Buenos Aires woonde. Maar begin 1970 verscheen ze hand in hand met Jorge ten

tonele op de bruiloft van Tatila, haar jongste zus. Ze was bereid om iedereen die het horen wilde te vertellen over haar grote liefde.

In Pergamino was op dat moment bekend dat de oudste dochter van de Cerruti's in de zomer van 1967 was gaan werken als oppas van de drie dochters van Jorge Zorreguieta en zijn toenmalige vrouw Marta López Gil. 'Ik ben haar tegengekomen in Mar del Plata toen ze op de drie kleintjes van Zorreguieta paste. Het was duidelijk dat ze voor hem en zijn vrouw werkte,' zegt een inwonster van haar geboorteplaats.

Later had Jorge María Pame een baan aangeboden als secretaresse in het douane-expeditiekantoor in Buenos Aires dat hij beheerde met twee partners, Jorge Macall, de man van zijn zuster Alina, en Guillermo Orfilio Cabanillas. Toen overschreed de relatie van Jorge en María, zoals hij haar noemde, de grenzen van het professionele en kregen ze een relatie.

In Pergamino kenden ze Coqui al sinds het begin van de jaren zestig. Hij kwam regelmatig in de regio als polospeler voor de toernooien die er in het weekend op verschillende landgoederen werden georganiseerd. 'Hij kwam hier vanwege zijn banden met de familie Marín Moreno, die een haciënda had in General Gelly, een dorp dicht bij Pergamino,' vertelt een oude buurman van de familie Cerruti. 'De haciënda heette Las Escobas. Cacho Marín Moreno was arts en een koude zwager van Jorge. Hij was getrouwd met Graciela López Gil, de zuster van Jorges vrouw Marta. Cacho beheerde de haciënda, die van zijn schoonvader was, en hij had een poloclub opgericht met dezelfde naam. Coqui was een van degenen die er kwam spelen. Hij was een sympathieke en aardige vent met een bijzonder karak-

ter. De vrouwen noemden hem een verleider. Hij ging altijd onberispelijk gekleed.’

Zorreguieta vond het plattelandsleven aantrekkelijk. Hij ging meewerken aan het beheer van Las Ranas, een landgoed van de familie López Gil. Marta López Gil was niet geïnteresseerd in het opbouwen van banden met coöperaties, aannemers of investeerders en delegerde die taak aan haar man.

Jorge werd geprezen vanwege zijn goede ideeën en initiatieven om de omstandigheden van kleine en middelgrote landeigenaars te verbeteren. Daarom bood de ‘Sociedad Rural’ (Plattelandsvereniging) van Pergamino hem een post aan als vertegenwoordiger bij de ‘Comisión Coordinadora de Entidades Agropecuarias’ (Coördinerende commissie voor landbouw- en veeteeltbedrijven). Door zijn ambities zou hij dat niet lang blijven. Hij ontdekte dat hij een goede lobbyist was, en besloot op te klimmen in de wereld van de landbouw en veeteelt. Dat lukte hem, al had hij geen diploma en behoorde hij evenmin tot een plattelandsfamilie. In 1966 werd hij secretaris-penningmeester van de ‘Confederaciones Rurales Argentinas’ (Argentijnse plattelandsfederaties), een werkgeversorganisatie die bestond uit meer dan driehonderd plattelandsverenigingen uit het hele land en een van de vier poten was van de ‘Mesa de Enlace Agropecuaria’ (Forum voor landbouw en veeteelt). Zo leerde hij Jorge Horacio Cerruti kennen. En in de weekends ontmoette hij diens dochter María del Carmen, die vaak kwam kijken bij het poloveld. Ze was een opvallend meisje met een sterk karakter, serieus en vastberaden. Ze ging uitstekend gekleed, net als Jorge zelf.

De Cerruti’s waren geen lid van de vijf poloclubs die er destijds in de regio waren (Club Gimnasia y Esgrima,

El Sirio Libanés, El Argentino, El Sports en El Juventud). Toch was María vaak van de partij bij de wedstrijden. In het weekend werkte ze de agenda af die haar moeder slim voor haar had samengesteld: ze ontmoette goede partijen op landgoederen, bij amateurpolowedstrijden en op paardrijtochten. 's Zondags ging ze naar de mis. Zo zag haar sociale leven eruit. Ze kende de mensen uit Buenos Aires die Pergamino bezochten om er te genieten van de paardenwereld. De eigenaars van de landgoederen kwamen vaak uit de Argentijnse hoofdstad. 'De mensen van het platteland en de polospelers uit de stad hadden een sterke band,' zegt een plaatselijke dierenarts die tot dezelfde generatie behoort als María Pame.

In de loop der jaren zijn de Cerruti's uitgezwermd. 'María del Carmen ging in 1967 naar Buenos Aires,' zegt een vrouw die haar hele leven in Pergamino heeft gewoond. 'Marcela woont tegenwoordig in het zuiden en beheert een van de landgoederen van haar nichtje Máxima. Vroeger was ze het hoofd van een genetisch laboratorium van de Sociedad Rural Argentina.' Nadat Máxima's oom Jorge Horacio, die dierenarts is, zijn vrouw verloor verhuisde hij naar de stad San Nicolás, waar hij hertrouwde. Alleen María Rita en Tatila wonen op dit moment in de buurt: de zusjes bewonen een landgoed op 20 kilometer van Pergamino. Alle mensen die we spraken, zijn het erover eens dat Jorge Cerruti, de vader van María del Carmen, een zeer gerespecteerde anesthesist was, terwijl ze Carmenza, de moeder, een pretentieuze vrouw vonden die het hoog in de bol had.

'Jorge werkte in de kliniek van Pergamino, die er nog steeds is. Het was een heer, superbeleefd, geliefd bij iedereen, hij wist zich te gedragen en was altijd vriendelijk. Hij

praatte zachtjes en verhief nooit zijn stem. Mevrouw Carmenza was een energieke huisvrouw met een volledig andere persoonlijkheid dan haar man. Zeer actief en met een sterk karakter,' aldus een andere kennis van de familie. Ze woonden in een oud herenhuis in art-decostijl met een enorme patio aan de achterkant en hoge plafonds.

'Carmenza wilde de indruk wekken een vrouw uit de hogere klasse te zijn, maar de Cerruti's vormden een doodgewone familie uit de werkende middenklasse. Er hing bijvoorbeeld een touw in de badkamer waar ze de onderbroeken aan ophingen,' zegt een andere inwoonster van de stad, die het huis ooit bezocht. 'Zijn en schijn', dat leek het motto van Carmenza Cerruti Carricart.

Toen Coqui en Marta López Gil in 1968 definitief uit elkaar gingen, was dat een schok voor hun vrienden in Buenos Aires. 'Het was een schandaal,' verklaart een kennis, die zich na het vernemen van het nieuws afvroeg hoe Coqui en hij nog vrienden konden blijven, want hij was eveneens bevriend met Marta López Gil.

Het was in die tijd bijna ondenkbaar dat mensen openlijk uit elkaar gingen. In de hogere middenklasse werd een bepaalde vorm van overspel tot op zekere hoogte geaccepteerd. Echtgenoten konden gescheiden levens leiden, maar ze bleven voor de buitenwacht getrouwd. Wie voor het oog van de wereld scheidde, werd een outcast. In dat weinig transparante klimaat wilden veel vrienden niet meer met Jorge en Marta uitgaan of aan één tafel met ze zitten. Een socialite uit de jaren zeventig die met de internationale jetset omgaat, zei daarover het volgende: 'Marta en Coqui kwamen vaak bij mij eten. Maar toen ze uit elkaar gingen, heb ik ze uiteraard nooit meer uitgenodigd.' Anderen kozen partij voor de een of de ander.



Marta deed er niet moeilijk over, ze vatte het niet persoonlijk op dat ze niet meer in de plannen van haar omgeving werd opgenomen omdat ze gescheiden leefde. Integendeel: ze maakte van de gelegenheid gebruik om een toleranter wereld te betreden met minder vooroordelen. Tot op de dag van vandaag is ze open-minded. ‘Ze werd een soort hippie. Ze heeft filosofie en literatuur gestudeerd, was schrijfster, hield veel van kunst, ging veel met vrienden uit,’ meldt een oud-klasgenote van haar dochters.

De drie dochters van Jorge Zorreguieta en Marta Gil zaten op Onésimo Leguizamón, een goede openbare school in de wijk Recoleta aan de Avenida Santa Fe y Paraná. María was blijven zitten en kwam in dezelfde klas terecht als Ángeles. ‘Op de lagere school waren we vriendinnen,’ zegt de oud-klasgenote. ‘We woonden dicht bij elkaar. Wij hadden een hacienda. Zij woonden op de hoek van Posadas en Rodríguez Peña, in een piepklein appartementje op de tweede verdieping. Ze hadden prachtige meubels, maar die pasten er nauwelijks in. De drie zusjes sliepen in dezelfde kamer in een stapelbed met een uitschuifbed. De grootouders van moederskant waren rijk, maar hun moeder Marta Gil wilde niet afhankelijk van ze zijn, dus maakte ze er maar het beste van. Ik weet nog goed dat mijn moeder me niet bij hen liet logeren omdat hun ouders gescheiden waren.’ Onze bron herinnert zich Coqui als een ‘elegante man die veel zeilde en altijd bruin was van de zon’. Ze vond hem sympathiek, maar hij kon ook ongemakkelijke vragen stellen. ‘Toen hij hoorde dat mijn familie een hacienda had, vroeg hij aan mij hoeveel hectare groot die was. Dat soort dingen vraag je gewoon niet! Het getuigt van slechte smaak. En bovendien was ik pas elf.’

De mensen die de relatie van Jorge en Marta van dichtbij meemaakten, verbaasden zich erover dat Zorreguieta een verhouding kreeg met een totaal ander soort vrouw. López Gil was een intellectuele dame uit de hogere middenklasse die voor een onopvallend leven had gekozen zonder pracht en praal. María del Carmen was een jong meisje uit de middenklasse van een provinciestadje dat door haar moeder was ingeprent dat ze een man moest zoeken die financiële zekerheid bood.

Op haar manier was María Pame een rebel, in elk geval voor haar ouders. Ze was zo verliefd op Coqui dat ze na hun verhuizing begin 1970, naar appartement 7D op de Calle Uruburu 1253 in Buenos Aires, meteen een kind van hem wilde. Dat kind diende zich snel aan. María en Jorge vertelden het nieuws dat María in verwachting was eerst aan de dochters van Jorge. Tot hun opluchting reageerden die er goed op. Vooral Dolores, toen pas zes, was enthousiast. María's relatie met haar was intiemer dan die met de oudste twee, ze had het altijd leuk gevonden om als kindermisje voor haar te zorgen.

Na de geboorte van Máxima in mei 1971 begon het Jorge Zorreguieta voor de wind te gaan. Hij werd uitgenodigd voor een bijeenkomst van de Sociedad Rural Argentina, waarop hem de baan van secretaris werd aangeboden. Door die functie kwam hij in contact met de machtigste families van het land, zoals de Blaquiers. En door zijn vriendschap met Carlos Pedro, de directeur van suikerfabriek Ledesma, zou hij in moeilijke tijden een waaier aan professionele kansen krijgen.

María Pame was intussen huisvrouw en moeder. Toen haar tweede kind Martín werd geboren nam ze een dienstmeisje aan om hun appartement van 190 vierkante meter schoon te houden.

In de loop der jaren werden de ambities van María Pame steeds groter en begonnen ze te lijken op die van haar moeder Carmenza. Ze wilde dat haar kinderen naar privé-scholen gingen waar ze goede contacten op konden doen voor de toekomst. (Máxima deed inderdaad levenslange vriendschappen op op school, sommige zelfs al op de kleuterschool.) De drie dochters die haar man met Marta López Gil had gingen naar openbare scholen omdat hun moeder dat wilde, want Marta beoogde een neutrale en vrije opvoeding. Coqui had Marta's keuze destijds geaccepteerd, maar hij was het eens met zijn huidige vrouw.

Al een jaar na de geboorte van Máxima zocht María Pame, in verwachting van Martín, een goede kleuterschool voor haar kinderen. Haar nieuwe sociale omgeving, waartoe de vrouwen behoorden van de machtige mannen van de Sociedad Rural Argentina, adviseerde haar om hen naar Maryland te sturen, een dure kleuterschool. De school bevond zich in de chique wijk Palermo Chico en stelde zich ten doel om de jonge leerlingen vloeiend Engels te leren spreken.

Toen Máxima op Maryland zat, bouwde María del Carmen een goede band op met de directrice, Laura del Carril de Velarde, de moeder van María Laura, die een klasgenootje was van Máxima. Zoals Máxima's ouders altijd een goede band opbouwden met mensen die voor hen van belang konden zijn. Voor Máxima's vervolgonderwijs werd María door Del Carril gewezen op het bestaan van de Northlands School, die in 1920 was opgericht door een voormalige kinderjuffrouw uit Groot-Brittannië. Eigenlijk wilde Máxima's moeder dat haar dochter naar een traditioneel katholieke school zou gaan, zoals Colegio Jesús María of Colegio Mallinckrodt, maar het was katholieke